

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 316/09-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť štátneho podniku L., š. p., B., zastúpeného advokátkou JUDr. I. S., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 9/2007 z 27. februára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť štátneho podniku L., š. p., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2009 doručená sťažnosť štátneho podniku L., š. p. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 MCdo 9/2007 z 27. februára 2009.

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«Generálny prokurátor SR... na základe podnetu účastníka konania L., štátny podnik B. podal mimoriadne dovolanie proti rozsudku Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi z 22. júna 2004... v spojení s doplňujúcim rozsudkom z 3. marca 2005... v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 7. decembra 2006...

Najvyšší súd... rozsudkom, sp. zn. 1M Cdo 9/2007 zo dňa 27. 2. 2009 rozhodol tak, že mimoriadne dovolanie zamietol...

Predmetom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora SR bolo konanie vedené na Okresnom súde..., v ktorom žalobca R. Biskupstvo R. sa dožadovalo vydať nehnuteľnosti, ktoré sú zapísané v pozemnoknižných vložkách č. 78, 90, 276, 279 kat. územia V. a N. S. v súlade so zákonom č. 282/93 Zb. z.

Okresný súd... rozsudkom z 22. júna 2004... v spojení s doplňujúcim rozsudkom z 3. marca 2005 rozhodol tak, že uložil žalovanému, aby nehnuteľností uvedené a popísané v rozsudku vydal. Odvolanie podané sťažovateľom... zamietol a prvostupňový rozsudok potvrdil. (S výnimkou dvoch parciel, kde uložil súdu vo veci konať a rozhodnúť)...

Generálny prokurátor v dôvodoch svojho mimoriadneho dovolania uviedol..., že súdy sa dopustili... pochybení s tým, že „žalobca výzvou... vyzval povinnú osobu na vydanie nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území V. a N. S. a K. zapísané v pozemnoknižných vložkách č. 78, 90, 276, 279 a ďalšie, u ktorých je oprávnená osoba pôvodný vlastník. K výzve nepredložil žiaden doklad ani žiadnym iným dôkazom nepreukázal postavenie oprávnenej osoby... Je teda nesporné, že oprávnená osoba už nazačiatku pochybila, ak v zákonom ustanovenej lehote nepodala výzvu v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona č. 282/1993 Zb. z.“

Súdy v rozsudkoch tvrdia, že... žalobcom označené čísla sú čísla pozemnostných hárkoch, z ktorých postupne boli vytvorené pozemnoknižné vložky č. 420 a 333.

V mimoriadnom dovolaní... generálny prokurátor uviedol, že... vlastníctvo, resp. práva na nehnuteľnosť preukazujú iba pozemnoknižné vložky a nie pozemnoknižné hárky, ktoré nie sú absolútne záväzné na určenie vlastníka.

Vzhľadom na uvedené... výzva žalobcu nesplnila zákonom požadované podmienky a z uvedeného dôvodu, aj súd mal žalobu zamietnuť...

V tejto súvislosti podotkol generálny prokurátor, „je potrebné pripomenúť, že perfektný návrh na vydanie nehnuteľností podal žalobca až dňa 20. decembra 1996, teda po lehote v zmysle § 5 ods. 3 zákona č. 282/1993 Zb. z. ..., pričom súd uznesením pripustil zmenu petitu. Je možné konštatovať, že nárok žalobcu bol prekludovaný a neprichádzalo z tohto dôvodu do úvahy pripustenie zmeny žaloby súdom“.»

3. Vo vzťahu k namietanému rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 9/2007 z 27. februára 2009 sťažovateľ ďalej uviedol, že „Najvyšší súd... sa vôbec (už uvedenými, pozn.) tvrdeniami generálneho prokurátora nezaoberal. V odôvodnení svojho rozhodnutia chýba akákoľvek zmienka k tak závažným tvrdeniam generálneho prokurátora, ktoré majú vplyv na posúdenie celej veci...

Rozsudok Najvyššieho súdu... je vadný, nepreskúmateľný a pre účastníka konania arbitrárny.“. Sťažovateľ tiež poukazoval na argumentáciu Generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“), že majetok náboženských základín nepatrí cirkvi, podporenú znaleckým posudkom prof. PhDr. P. K., PhD. „Najvyšší súd... v napadnutom rozsudku sa s tvrdeniami generálneho prokurátora opätovne nevysporiadal...“. V tejto súvislosti sťažovateľ uzavrel, že „... súdy... rozhodli v extrémnom rozpore s obsahom súdneho spisu, v rozpore s princípom spravodlivosti, arbitrárne a ich postup je možné označiť za svojvôľu, v ktorom sa porušuje ústavné právo na zákonný a spravodlivý proces. Ich postup možno označiť, vrátenie postupu Najvyššieho súdu... celkom formalistický, svojvoľný bez toho, že by ich výroky mali rozumný základ z obsahu spisu a poskytovali rozumné vysvetlenie, prečo tvrdenia sťažovateľa neobstáli a dokonca ani v konaní o mimoriadnom dovolaní neobstáli tvrdenia generálneho prokurátora.

Som toho názoru, že... súdy nemôžu rozhodovať na základe, síce zdanlivo ľahko sa ponúkajúceho formalistického argumentu, ktorý v skutočnosti je v zjavnom rozpore s obsahom spisu.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že:

„Najvyšší súd... v konaní vedenom pod sp. zn. 1MCdo 9/2007 zo dňa 27. 2. 2009 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu.

Ústavný súd... rozsudok Najvyššieho súdu... sp. zn. IMCdo 9/2007 zo dňa 27. 2. 2009 zrušuje... a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 209,52 Eur, ktoré je Najvyšší súd... povinný vyplatiť právnej zástupkyňi... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

5. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). V okolnostiach danej veci uvedené znamená, že pokiaľ sťažovateľ v texte sťažnosti poukazoval na ďalších porušovateľov – Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) a Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), avšak v petite sťažnosti namietal iba postup najvyššieho (dovolacieho) súdu a jeho rozsudok, ústavný súd samostatne vecne neposudzoval/nerozhodoval o rozhodnutiach nižších všeobecných súdov. To isté platí, aj čo sa týka sťažovateľom namietaného porušenia jeho práv. Sťažovateľ v texte sťažnosti poukazoval (okrem v petite označeného čl. 46 ods. 1 ústavy) tiež na čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 *Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*. Keďže tieto neuviedol v petite sťažnosti, ústavný súd ich posúdil iba ako súčasť širšej sťažovateľovej argumentácie v jeho veci.

6. Ústavnému súdu zostalo potom posúdiť sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 9/2007 z 27. februára 2009.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05, IV. ÚS 288/05).

8. Najvyšší súd v namietanom rozsudku najskôr uviedol rozsah dovolacích dôvodov:

«...Na základe podnetu žalovaného podal proti rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu v potvrdzujúcej časti mimoriadne dovolanie generálny prokurátor... Dovolanie odôvodnil tým, že okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne analyzoval vývoj náboženskej základiny, pričom vychádzal z dokladov predložených predovšetkým žalobkyňou. Skutočnosť, že išlo o náboženskú základinu patriacu cirkvi, potvrdil aj odvolací súd... V rámci hodnotenia dôkazov sa však súdy mali zaoberať aj predloženými znaleckými posudkami znalcov - odborníkov na posudzované obdobie (Prof. JUDr. M. Š., DrSc, JUDr. M. N., PhD. a Prof. PhDr. P. K., PhD.), ktoré odvolací súd vyhodnotil ako listinné dôkazy, ktoré neboli spôsobilé zvrátiť skutkový stav zistený súdom, ale pri svojom rozhodovaní vychádzal z dobových dokumentov. S pomerne rozsiahlym poukazom práve na znalecký posudok Prof. PhDr. P. K., PhD. uviedol, že nespochybňuje právnu subjektivitu žalobkyne, spochybňuje však jej právnu subjektivitu vo vzťahu k náboženskej základine, pretože majetky náboženskej základiny nie sú účelovým majetkom cirkevným, ale verejno-prospešnými verejno-účelovými. Náboženská základina aj v zmysle zákona č. 26/1791 bola pomenovaná účelovým majetkom základiny a podľa toho bola aj spravovaná a využívaná. Náboženská základina bola zriadená za účelom financovania náboženských, cirkevných vecí a záležitostí, avšak nebola majetkom cirkvi. V súdnom

konaní žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz, ktorým by jednoznačne preukázala prevod majetku náboženskej základiny na cirkev a svoju žalobu odôvodňovala len historickým vývojom náboženskej základiny a účelom, na ktorý majetok tejto základiny bol využívaný. Žalobkyňa tak neunesla dôkazné bremeno, pretože žalovaný svojimi predloženými dôkazmi dostatočne preukázal svoje tvrdenia, ktorými nesporne a presvedčivo poukázal na skutočnosť, že náboženská základina mala verejný charakter, pričom názov „náboženská“ jej bol pričlenený len z titulu úloh, ktoré boli z majetku náboženskej základiny financované. Okrem toho namietal, že v konaní došlo k tzv. inej vade konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci (nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí pre nedostatok dôvodov, ako aj nevykonanie dokazovania listinnými dôkazmi zákonom predpísaným spôsobom).»

9. Následne uviedol svoju právnu argumentáciu:

„Najvyšší súd... preskúmal napadnuté rozsudky krajského a okresného súdu, ako aj konanie, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzalo a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 282/1993 Z. z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam v znení zákona č. 97/2002 Z. z. oprávnenými osobami sú štátom registrované cirkvi a náboženské spoločnosti so sídlom v Slovenskej republike vrátane ich častí s právnou subjektivitou, ktorých vec prešla do vlastníctva štátu alebo obce v rozhodnom období v prípadoch uvedených v § 4 ods. 2.

Medzi štátom registrované cirkvi so sídlom v Slovenskej republike patrí R...

Súčasťou spoločenských zmien po roku 1989 bolo aj vyriešenie viacerých v minulosti prehliadaných problémov vrátane majetkových reštitúcií. Počiatok úpravy majetkových vzťahov štátu a cirkví v zmysle nápravy majetkových krívd napáchaných na cirkvách a náboženských spoločnostiach v uplynulých desaťročiach potlačania demokratických práv a občianskych slobôd možno vidieť v prijatí zákona č. 298/1990 Zb. o úprave niektorých majetkových vzťahov rehoľných rádov a kongregácií a arcibiskupstva olomouckého v znení zákona č. 338/1991 Zb. Zákon č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd v znení neskorších predpisov umožnil aj cirkvám, aby za podmienok uvedených v tomto zákone získali späť vlastníctvo k veciam, ktoré prešli do vlastníctva štátu

najmä podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. Slovenská republika po vyčlenení zo štátneho zväzku s Českou republikou pokračovala v náprave majetkových krívd napáchaných na cirkvách a náboženských spoločnostiach prijatím zákona č. 282/1993 Z. z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam. Motívom prijatia tohto zákona bolo naplnenie princípu všeobecnej spravodlivosti a morálky spoločností pri vrátení odňatého majetku a poznanie, že tento majetok bude mať všeobecno-prospešný význam, predovšetkým v charitatívnej a sociálnej oblasti, ako aj v zdravotníctve, školstve a inde. Vrátenie tohto majetku sledovalo však aj dlhodobejší cieľ spočívajúci vo vytváraní ekonomických podmienok pre proces postupného ekonomického osamostatnenia cirkví a náboženských spoločností (porovnaj dôvodovú správu k tomuto zákonu).

Ešte v čase monarchie vzniknuté fondy (základiny): študijný fond, zriadený panovníckym aktom Márie Terézie, a náboženský fond súdna prax za prvej Československej republiky (porovnaj napr. Nález Najvyššieho správneho súdu zo 17. apríla 1924 č. 6486, nález toho istého súdu z 8. marca 1926 č. 4515, rozhodnutia Boh. A 3968/1924, Boh. A 5402/1926) aj právna teória (porovnaj napr. Slovník veřejného práva československého, zv. II., Polygrafia, Brno, 1932, st. 691 a nasl.: heslo Náboženské fondy) považovali za verejné fondy. Predstavovali osobitné majetkové podstaty nadačného typu a ich majetok spravoval štát s určením pre podporu katolíckej cirkvi. Tieto fondy mali slúžiť potrebám katolíckej cirkvi - ich účel (ako aj pôvod) mal bezprostrednú spojitosť s touto cirkvou. Odhliadnuc od predošlého historického vývoja treba zdôrazniť, že v porovnaní s Českom na Slovensku v päťdesiatych rokoch minulého storočia došlo k rozdielnemu vývoju: fondový život tu zanikol - došlo k ukončeniu činnosti fondu (pozri Pejs, Oldřich: K historickým souvislostem existence náboženské matice u nás, in Čtyřicet let církevních zákonu v Československu, Sekretariát vlády ČSR pro věci církevní, Praha, 1989, nález Ústavného súdu Českej republiky z 3. augusta 2005, sp. zn. II. US 189/02, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 2. novembra 2006 č. k. 5 A 35/2002-73).

Oba súdy nižšieho stupňa nespochybnili, že v predmetnom nehnuteľnom majetku išlo podľa pôvodu o cirkevný majetok (katolícky) a že aj jeho účel bol bezprostredne spojený s r. Za situácie, keď na Slovensku už nepôsobí náboženská základina (fond), ktorej majetok bol priamo zviazaný s r. (pôvodom aj účelom), dovolací súd dospel k záveru, že pre posúdenie,

či žalobkyňa je alebo nie je oprávnenou osobou v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 282/1993 Z. z. v znení zákona č. 97/2002 Z. z., nie je podstatnou samotná skutočnosť, že náboženská základina (fond) netvorila súčasť hierarchického zriadenia r. Pri výklade pojmu oprávnenej osoby pre účely uvedeného zákona nemožno totiž obísť, aký bol pôvod (majetkový základ), účel a ciele uvedeného fondu a zároveň stav, že ukončením jeho činnosti sa zmarili účel a ciele fondu bezprostredne zviazané s r. t. j. že krivda spáchaná na tomto fonde predstavovala priamu krivdu voči r., ktorú napraviť nepochybne sledoval zámer zákona č. 282/1993 Z. z. Dovolací súd preto považuje za plne súladné s účelom a zmyslom zákona č. 282/1993 Z. z., aby v takomto prípade za oprávnenú osobu bola považovaná R. v Slovenskej republike (žalobkyňa). Iný - len doslovný (gramatický) výklad § 2 ods. 2 citovaného zákona by znamenal nenaplnenie základného poslania tohto reštitučného zákona spočívajúceho v uplatnení princípu všeobecnej spravodlivosti a morálky spoločnosti pri vrátení tohto odňatého majetku. Prijatý výklad pojmu oprávnenej osoby v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 282/1993 Z. z. v znení zákona č. 97/2002 Z. z. nie je v žiadnom prípade až nepripustné rozširujúcim, dokonca je konformný aj s judikatúrou prijímanou za prvej Československej republiky, kedy sa pre účely aplikácie príslušnej zákonnej úpravy majetok verejného fondu (náboženského) chápal (posudzoval) zároveň aj ako cirkevný majetok (porovnaj dôvody rozhodnutia Najvyššieho súdu z 21. marca 1922, R I 313/22). Identické stanovisko, od ktorého nebol dôvod sa odchýliť, zaujal už v obdobnej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 25. augusta 2008 sp. zn. I Cdo 247/2006.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd... vzhľadom na nedôvodné mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora..., ktorý namietal nesprávne právne posúdenie aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne podľa § 2 ods. 1 zákona č. 282/1993 Z. z. v znení zákona č. 97/2002 Z. z. oboma súdmi nižšieho stupňa, ako aj vzhľadom na to, že v mimoriadnom dovolaní namietané (vyššie v odôvodnení tohto rozsudku uvedené) vady konania nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, mimoriadne dovolanie zamietol...“.

10. Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo

kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

12. Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej poznamenáva, že na posúdenie náležitosti výzvy *na vydanie nehnuteľností* či posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 282/1993 Z. z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností v znení neskorších predpisov je zásadne príslušný všeobecný súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, než prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti, a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však posúdenie namietaných skutočností (náležitostí výzvy *na vydanie nehnuteľností* či posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne) všeobecnými súdmi takéto nedostatky nevykazuje.

13. Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu (a nižších súdov) v otázke náležitostí výzvy *na vydanie nehnuteľností* či posúdenia aktívnej vecnej legitímácie

žalobkyne nestotožňuje, ústavný súd napokon dodáva, že ich posúdenie je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom v petite označených práv.

14. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa zdôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemôže byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodiť iba z určitého výkladu a aplikácie platných na prerokúvanú vec sa vzťahujúcich právnych noriem, v okolnostiach danej veci zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 282/1993 Z. z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností v znení neskorších predpisov (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00).

15. V neposlednom rade ústavný súd pripomína, že všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

16. Ústavný súd preto nepovažuje odôvodnenie namietaného rozsudku najvyššieho súdu za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. udržateľné do tej miery, aby malo za následok porušenie označených ústavnoprocessných práv sťažovateľa. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s rozhodnutím najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

17. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv namietaným rozsudkom najvyššieho súdu, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

18. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami a návrhmi, ktoré v nej sťažovateľ nastolil.

19. Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2009